

Hvordan vi vil stemme til lovforslaget, når det kommer til endelig behandling, har vi ikke helt afklaret med os selv. Det kommer også lidt an på besvarelsen af disse spørgsmål, for i Dansk Folkeparti er vi altså ikke tilhængere af, at man jagter nogle mennesker eller går for tæt på deres private boliger og lign.

Vi må altså under udvalgsarbejdet have en lang, lang række ting afklaret, bl.a. hvad der er den dybereliggende årsag til, at det her lovforslag er fremkommet på et tidspunkt, hvor samtlige kommuner har muligheden for at udsende den erklæring. Jeg mener sådan set, at ministeren bare kunne udsende et venligt brev til de kommuner, der ikke allerede udsender den erklæring til de enlige mødre, og så havde den sag været ude af verden. Nu skal hele Folketinget stå på den anden ende, og den ene ordfører efter den anden er ved at vælte talerstolen i begejstring over forslaget. Så begejstret for lovforslaget er Dansk Folkeparti trods alt ikke.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne takke for den meget brede tilslutning, der har været til lovforslaget her. Jeg mener, det er utrolig vigtigt, at vi sørger for, at de offentlige ydelser og tilskud kun går til dem, som disse ydelser og tilskud er tiltænkt. Det er et fornuftigt værn omkring de offentlige midler, som der jo er god efterspørgsel efter på mange områder, og hvad man ikke bruger ét sted, kan man jo så enten bruge et andet sted, eller man kan bruge det til at nedbringe statens gæld.

Noget andet er, at det er stødende for den øvrige befolkning og for opbakningen til de sociale ydelser, hvis man oplever, at de bliver misbrugt, og at mennesker, som de ikke var tiltænkt, kan få ydelserne, f.eks. at mennesker, der ikke er reelt enlige, alligevel får børnetilskud, som om de var enlige.

Derfor mener jeg, at det her er et godt forslag, for vi ved fra konkrete kommuner, at det kan begrænse antallet af dem, der får de her tilskud, selv om de ikke er reelt enlige, uden at det bliver et meget omfattende bureaukrati, som går så tæt på folk, at man overskrider en grænse til privatlivet.

Det være sagt til hr. Bruno Jerup, der hidsede sig vældigt op over, at det her var bureaukrati, og det var snagen i borgernes private forhold. Det mener jeg er det rene vrøvl, og jeg mener, at det at sende et brev til borgerne en gang om året og spørge, om det nu også er rigtigt, at de får de tilskud, er en rimelig fornuftig og meget

neddæmpet kontrolforanstaltning. Jeg kan altså ikke se nogen idé i, at man skulle acceptere, at folk får ydelser, som egentlig ikke er tiltænkt dem.

Men der er jo slet ikke tale om det, som hr. Poul Nødgaard luftede, at der sådan nærmest skulle være et vagtværn og overvågningsteams. Jeg læste i en britisk avis i går, at dér opererer man faktisk med noget, der hedder surveillance teams, som laver skjulte videooptagelser af folk osv. osv., og det er jo noget, der ville være dansk mentalitet overordentlig fremmed.

Når hr. Poul Nødgaard så spørger, hvordan man når frem til beløbet på de 63,4 mio. kr., altså en besparelse på omkring 60 mio. kr., så bygger det på erfaringerne fra de kommuner, der har denne her praksis med at sende et brev ud til borgerne; det er et skønnet gennemsnit af, hvilken besparelse de kommuner har opnået. Det er klart, at det er et relativt løst skøn, men tallet er altså simpelt hen baseret på tal fra de konkrete kommuner.

Hr. Poul Nødgaard spørger så, hvorfor vi ikke bare kan skrive et venligt brev til kommunerne og få dem selv til at sende den skrivelse til borgerne. Det kan vi ikke, fordi kommunerne ikke selv tjener noget ved at sende det brev, fordi børnetilskuddene er 100 pct. statsfinansieret. Det vil altså sige, at de kommuner, der gør det, har forskellige andre bevæggrunde til at gøre det; men det er svært at få kommunerne til at gøre den slags, når de ikke selv har en økonomisk fordel af det. Men kommunerne accepterer på den anden side, at de får denne nye opgave.

Så jeg synes, det er et forslag, der medfører en besparelse på en yderst rimelig og fornuftig måde.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Ja, der er jo i hvert fald det problem i lovforslaget, at det bygger på en præmis, som hører fortiden til, nemlig antagelsen om, at man kan definere personer som reelt enlige ud fra en meget klar norm.

Ministeren forholder sig ikke til så enkle spørgsmål som f.eks.: Kan man være reelt enlig og bo i kollektiv sammen med fire andre? Kan man f.eks. som kvinde være reelt enlig og bo sammen med en mand, hvis de pågældende sådan set bare bor i et fælles hus og siger: Vi er to enlige personer? Efter min opfattelse er svaret ja, men hvordan rummer ministerens ind-